

Stal sem pri kravici in zobal sladke črešnje. Opazil sem takrat, da je imela kravica jako napeto vime in da ji je začelo mleko kar samo kapati na tla. Čudno se mi je zdelo to in vesel sem bil, misleč si, da ga ima preveč.

Pa je prišel do mene brkat mož in mi velel: »Fant, nastavi!« Gle-
dal sem ga, kaj mi hoče, a možakar vzame moj novi klobuk, ga pod-
stavi pod vime in začne vanj molsti. Jaz pa v krik in jok! Ljudje so
pogledovali, kaj se je zgodilo. Nagajivi mož mi vrne klobuk — a od
njega je kar kapalo. Mož pa se je režal in odhitel naprej. Meni pa
hudo, da nikoli tega! Moj novi klobuk — pa moker od mleka! Brisal
sem ga in snažil ter se hudoval na nerodnega moža, ki ga pozneje
nisem več videl.

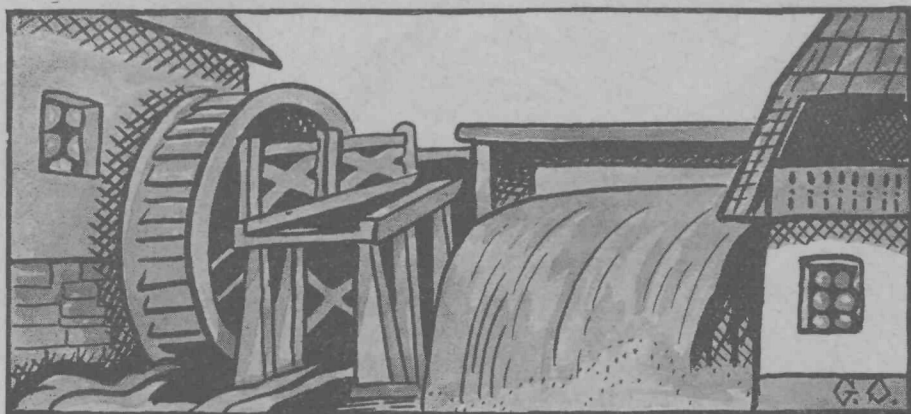
Prišel je oče, ki sem mu vse povedal. Mislil sem, da bo oče tudi
tako hud na onega moža, kakor sem bil jaz, pa se je le nasmejal in
me potolažil, da se klobuk že posuši do doma.

Šla sva domov. Kravico sem hotel gnati jaz. In res me je živalca
prav lepo slušala.

Jaz pa ponosen, ker sem si domišljjal, da sem že velik.

Pa še nov klobuk na glavi in še z vrvco in čopkama — z nikomur
bi ne bil takrat menjal!

Mlinar in smrt.

»Hej, beli prijatelj ti moj,
ustavi kolesa nocoj!
S teboj bi se kaj pomenila
in tukaj to noč prenočila,
če takale bi ropotanja
ne kratila mirnega spanja.«

Tako se popotnica javi,
na pragu se mlina ustavi.

Zasmeje se mlinar glasno,
neznanki zatrobi v uho:
»Le pojdite dalje mi, mati,

če v mlinu ne morete spati!
Ne bom ustavljal koles
zaradi vaših ušes...»

Neznanka pa vanj zareži,
da mlinarja strah spreleti,
oblastno na vrečo brž sede
in take drobi mu besede:

»Ne boš me odganjal naprej,
kot delal si vedno doslej,
če kdo te je kdaj za pomoč
in posteljo prosil pod noč.
Ne maram jaz boja na pest,
izprašati hočem le vest
za vse ti, kar kdaj si zagrešil.«

In mlinarja mrzel pot
obliva, ko gleda v kot,
odkoder vanj starka srepó
upira stekleno oko.

»Kaj gledaš, neverni Tomaž,
me morda že malo poznaš?

Oglašala časih sém se,
v bolezní spomnila te,
ker merice dvojne jemal si
in kruhek sirotam s tem kral si...
A ti si zakrknjen ostal,
sirotam naprej si jemal,
iz meric so gore nastale
in dušo ti v greh zakopale.
Naposled še s čudno tožbó
pridobil si tujo zemljó,
ki strašno tiščala te bo...
Kaj gledaš tako me, Tomaž?
Saj morda me malo poznaš?
Ti časih sem zbužala vest,
a ti si se režal mi v pest,
s cekini veselo rožljaj
in dalje ljudi goljufaj.
Nocoj se režala bom jaz,
le dobro poglej me v obraz!«

In starka se dvigne molče,
naravnost nad mlinarja gre,
zamahne z mrtvaško kosó
in vzame Tomažu glavó.

Borisov.

